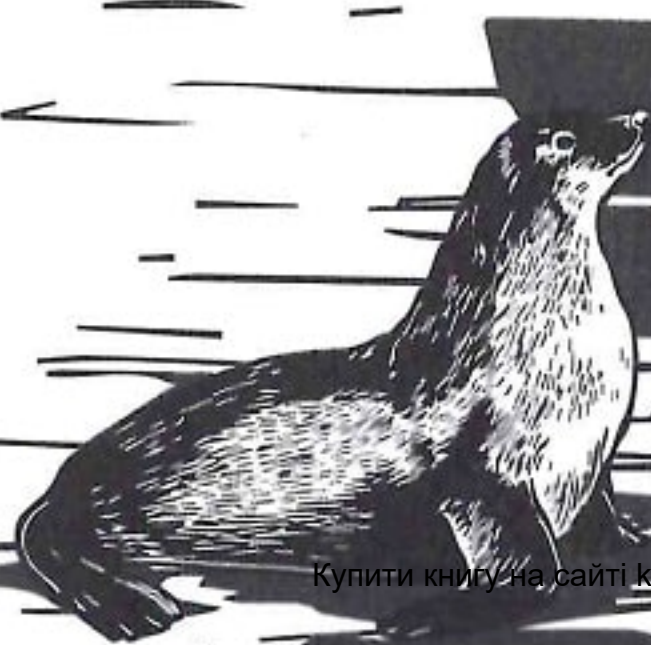

ЗМІСТ

ЧАСТИНА 4. АНТАРКТИДА: ДО І ПІСЛЯ	7
ЧАСТИНА 5. ОКЕАНІЯ & АВСТРАЛІЯ	93
ЧАСТИНА 6. АЗІЯ	249
ЕПІЛОГ	421

ЧАСТИНА 4

📍 АНТАРКТИДА: ДО І ПІСЛЯ

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Багато років я розмірковував про феномен мрії. Як часто це хитке, мінливе, а іноді незрозуміле відчуття штовхало мене вперед? І де та межа, після якої рух до мрії вже перестає бути розвитком та починає сковувати і поневолювати особистість? Чи траплялося мені заступати за цю межу? Чому придбання спорткара зазвичай вважають реалізацією дитячих комплексів, а за навколосвітню мандрівку поважають? Як я сам можу оцінити своє наближення до мрії? І те, що зараз я перебуваю до неї ближче, ніж будь-коли в дитинстві?

Я міркував про сенс і довго намагався згадати, коли народився цей потужний порив. У дитинстві, юнацтві чи взагалі в мить моєї появи на світ Божий? Та напевно знав одне: я ніколи не звинувачував себе за це прагнення і за рішучість втілити все задумане за всяку ціну. Завжди був упевнений, що скніти звичайним життям, нічого не прагнути й невпинно перекладати відповідальність на інших або обставини — набагато легше. Простіше, ніж шукати можливості. Простіше, ніж на рік залишити бізнес, дім і сім'ю, кохану жінку, милих собак і помчати за мрією. Набагато легше, утім не в цьому випадку. Ужитися у своїй голові з тим Артемієм, який навіть не спробував здійснити мрію, я не зміг би.

Та й не пробачив би собі у старості фрази: «Шкода, що не зміг».

Тому я ризикнув — і тепер долав буремний шлях до найнезвіданішого континенту. Настала його пора, і настав мій час.

ДЕНЬ 107

САНТЯГО, ЧІЛІ

45 540 КМ ШЛЯХУ

Уранці нового дня вдаватися в глибокі роздуми під час сніданку вже не склалося — я мав виїжджати в аеропорт Сантьяго. Там я мав зустріч із першою людиною з трійці ванлайферів, з якими подамся до Антарктиди, — Тетяною.

Приблизно за рік до навколосвітки мені зателефонувала Рахель — дружина соліста гурту «Мачете» Ярослава Малого:

— Тьомо, виручай. Близька подруга у скрутї: болїсне розставання. Уже несїла спостерїгати стражданнї. У вас у поїздках люди часто оживають — допоможи її переключити. Куди найближчим часом її можна вїдправити?

— Та ти не хвилюйся. У нас крутїше, нїж на прийомї в особистого психолога, — усї радощї загострюються. Розважимо твою подругу добряче. Нумо подаємося з нею в Гїмалаї.

— Дуже добре, там про вїчне точно думається легше.

І ми спорядили Тетяну в Гїмалаї. У цьому трипї я участї не брав, тож познайомитися з нею не встиг, та приятелї з групи розповїдали, як ця поїздка її

врятувала і по-справжньому перезавантажила. А після повернення, вже в Києві, усі пасажери літака аплодували не пілотові, а Тетяні. Бо чоловік, з яким вона до від'їзду розлучилася, зустрічав її в аеропорту з квітами, очікуючи аж годину через затримку рейсу. Цю історію я згадав у машині дорогою в аеропорт, і на душі стало дуже тепло. Люблю, коли в наших приятелів після мандрівок життя змінюється на ліпше. Буває, півроку мине, у тебе сто разів усе змінилося, ти про якийсь досвід і думати забув, і раптом — от! — прилітає пост або повідомлення у Facebook про те, як зі зміною погляду на дійсність підмічаєш дива, що трапляються в житті. Сім'ї міцніють, зустрічаються половинки, бізнес-партнери знаходять спільну мову. Таке часто буває. І щоразу думаю: все не марно!

Я підїхав до виходу з терміналу. Ну де ж ти, легендарна Танюхо, яка здолала височенні Гімалаї і нині прагне до холодних вод Антарктиди? Нумо виходь! Ось пройшов яскравий рюкзак із прив'язаними мотузкою черевиками (бо саме вони завжди не вміщаються в рюкзак), ось іще парочка явних туристів-далекобійників. І тут з іншого виходу терміналу — явно найяскравіший елемент рейсу, який щойно прибув: пофарбоване в сліпучо-білий колір волосся, яскраво-рожевий спортивний костюм, окуляри з гордим написом «Шанель» та ідеальний свіжий зелений манікюр. Я спочатку навіть не втропав, чому ця панянка прямує до мене.

— Салют! — привітно помахала панянка, підійшовши впритул до машини.

— Здрастуйте... — невпевнено кивнув я. — Ви до мене? — тупішого запитання, певно, годі й шукати.

— Ну, це ж ви — Артемій Сурін?

— Так! — різко схаменувся я, вибігаючи із салону, щоб допомогти їй з речами. — А ви — Тетяна?

— Ну та хто ж іще, — хихикнув рожевий костюм. — А ви в цьому кінці атласу чекаєте ще на когось?

— Та ні, лише на вас, — я й досі був ошелешений.

Зазвичай, збираючись у подорож із ванлайферами, завжди намагаюся заздалегідь якомога більше довідатися про людину — чим живе, як збавляє дозвілля; фото у Facebook переглядаю. Так легше налаштуватися на одну частоту з людиною, і коннект відбувається швидше. Одначе Тетяну я уявляв зовсім іншою. І з першої хвилини зрозумів, що до цього персонажа потрібно шукати якийсь особливий підхід. Сподіваюся, що часу в нас для цього вдосталь: попереду чотири довгі дні шляху в машині до самої Ушуаї, а потім іще десять днів мандрівки. Ми вже стартували від аеропорту, і я ледь себе стримував, щоб не вимовляти думки вголос. Проте, ймовірно, занадто помітно зиркав правим оком, щоб ліпше розгледіти свою супутницю.

Отже, що ми маємо? Гламурна діва зі Хмельницького з трохи дооформленими губами й витонченою фігуркою, яка роз'їжджає на новому рейндж ровері. За зовнішнім виглядом було зрозуміло, що, поки ми запасалися термосами й вовняними шкарпетками, вона здійснила набіг на салони краси, аби на світлинах не схибити перед подругами. Усе Тетянине єство боролось з пересічним провінційним минулим, чим цю простакуватість дедалі підкреслювало. Тож мені дошкуляло одне: хто ж усі ці «Антарктиди» спонсорує?

Одначе Тетяна швидко погамувала монстра моєї цікавості й розвіяла мої міркування щодо її статусу

утриманки. Украй хутко з'ясувалося, що вона сама займається доволі серйозним бізнесом — постачанням фруктів і овочів, причому не лише до України, а й до кількох країн Європи. А з першого погляду і не скажеш. Щиро кажучи, і з будь-якого іншого теж — уявити її командувачем масштабного завантаження огірків із помідорами я так і не спромігся. Тетяна була класичною гламурною павою, яка абсолютно незбагнено намагалася звести докупи бажання вбиратися в латексний леопард, управляти людьми і обов'язково вирізнитися незвичайними хобі. Повільні похитування з фітнес-м'ячем на пілатесі богемі не пасують — такі жінки народжені, щоб дивувати. Приміром, ходити в експедиції до Антарктиди.

На початку шляху за вікном мріли вкрай одноманітні пейзажі, тому моя нова знайома затято намагалася прикрасити нашу дорожню дійсність і розважити мене елітарними історіями зі свого життя. До кінця першого дня я вже знав перелік тих, з ким у неї нічого не склалося, а також тих, із ким щось могло скластися, якби вони лишень наважилися.

— Узагалі ти, Артемію, прошу, не ображайся, та яка від вас, мужиків, користь? — томно закочуючи очі й закидаючи ноги на торпеду, завела знайому мені пісню Таня.

— Не второпав наїзду! — я вдавав, що образився, хоча вже приблизно розумів, що перлів від подруги буде багато — хоч у блокнот нотуй.

— Ну реально. Хоч на кого з колишніх гляну — ну всі немочі якісь. І в усіх подруг чоловіки такі самі. Навіщо їх взагалі заводити?

— Але чоловіки ж не кошенята, щоб їх заводити. А ти чого взагалі від мужиків чекаєш?

— Життя я чекаю, жит-тя! — карбуючи, звернулася чи то до мене, чи то до Всесвіту Таня. — Розумієш? Щоб поруч із мужиком дихати на повні груди хотілося. Прокидаєшся вранці — і жити хочеться.

— Яюсь підозріло опис мужика із сенсом життя перетинається, — засміявся я. — Може, від нього користі все-таки трохи більше, ніж тобі здається?

Є така штука — називається «синдром попутника». Це коли ти все життя проблеми носив у собі, ні з ким не ділився, а потім раптом сів у потяг Харків–Ужгород, знайшов у купе жертву і впродовж доби в дорозі виливав їй увесь свій біль. Жертва начебто спочатку із захопленням слухала — адже чуже горе завжди цікаве, — а вранці вийшла з поїзда з відчуттям кволості й ніяк не добре, чому ж на душі так бридко. Ніби нею скористалися як сміттєвим баком. Я такі речі давно підмітив і в ці ігри не граю. Можу вислухати й підтримати, але через себе не пропускаю, тому подібні історії сприймаю байдуже.

З позиції відлюдника в навколосвітці, який уже давно переймається геть іншими речами, такі мелодраматичні розповіді почасти були навіть цікаві. Як кумедне нагадування про те, що десь і досі існує той реальний світ, у якому люди ображаються одне на одного через невиконані обіцянки, споруджують повітряні замки та обманюють себе, кричать і гепують дверима. У моєму житті такого не траплялося вже давненько, тож здавалося, що й усі живуть, як ми з Марусею, — просто насолоджуються часом разом. Коли ти днями заклопотаний, доходиш нестандартних рішень, наражаєш на ризик плани,